

IV./2022

POROČILA IZ SVETA

Za uporabo pri bogoslužju izdala KAC v RS
Njogoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

1. oktober 2022

ISKANJE UPANJA Christie, Nova Zelandija

Že leta 1874 se je zanimanje za nauke adventistov sedmega dne prižgalo v srcih posameznikov na Novi Zelandiji, saj so od prijateljev ali sorodnikov iz Združenih držav Amerike prejeli različne publikacije.

Oktobra 1885 je S. N. Haskell, ameriški adventistični misijonar, pršel v Auckland iz Avstralije in našel prenočišče v penzionu Edwarda Hareja, ki je s svojo ženo prvi v Novi Zelandiji prišel do spoznanja resnice in se spreobrnil.

Christie je odraščala v družini brez kakršnih koli verskih prepričanj v Aziji. Kot najstnica se je spraševala o pomenu življenja. Mislila je, če ima človek le eno življenje, potem ga je najbolje živeti tako, da ješ, piješ in se veseliš. Ampak takšno življenje je zanjo postalo brez smisla.

Nekega poletja je Christie začela obiskovati tečaj angleščine. Učitelj je imel doktorat iz teologije in je prihajal iz Združenih držav Amerike. Na začetku prve ure tečaja je predstavil svojo zgodbo. Povedal je, kako ga je Bog ohranil pri življenju, ko je doživel avtomobilsko nesrečo. Njegov avtomobil je bil v nesreči močno poškodovan, sam pa se je počutil, kakor da ga je prekrila ogromna skleda, zaradi česar je nepoškodovan izstopil iz razbitine. Čudežna zgodba je na Christie naredila močan vtis, zato jo je takoj povedala staršem, ko je prišla domov.

Čez deset let se je Christie ponovno spomnila na Boga, ko je odpotovala v Kanado na počitnice. Cerkev je bila blizu njenega hotela v mestu Vancouver. Zagledala je moškega, ki je stal pred cerkvenimi vrati in v rokah držal znak, na katerem je pisalo »Nazaj domov«. Kasneje istega dne je ponovno šla mimo cerkve in zagledala istega moškega, ta pa je še vedno držal znak z napisom »Nazaj domov«. Tisti dan je močno pihal veter in spraševala se je, zakaj je ta človek pripravljen kljubovati vremenu, da bi držal ta znak. Podoba moškega z znakom v rokah je več mesecev ostala v njenih mislih. Pomislila je, da je krščansko verovanje nekaj posebnega.

Po vrnitvi domov se je vpisala na podiplomski študij. Bila je presenečena, ko je profesor vsakemu učencu podaril jutranjice. Nad knjigo je bila navdušena, saj je odgovorila na nekatera njena vprašanja o smislu življenja. Profesorju je napisala elektronsko sporočilo in se v njem zahvalila ter izrazila željo, da si želi izvedeti več o Jezusu. Učitelj jo je predstavil profesorici, ki je vodila večerno bogoslužno skupino v svojem domu. Christie se je tam počutila ljubljeno in sprejeto. Začela je brati Sveto pismo vsak dan. Čez nekaj časa je svoje srce izročila Bogu.

Christie je obiskala mnogo cerkva in cerkvenih dogodkov, vendar je v sebi čutila, da nekaj ni povsem prav v njenem odnosu z Bogom.

Čez dve leti je med potovanjem po Novi Zelandiji na televiziji po naključju zasledila Hope Channel (Kanal upanja). Ko se je vrnila domov, je v spletni brskalniki vtiskala besedi »Hope Channel«. Med brskanjem je našla program sobotne šole Upanje.

Začela je gledati ta program in kar ni mogla nehati! Zanj je bil to najsrečnejši del dneva. Samo v nekaj mesecih si je ogledala tri leta sobotne šole Upanje – vse spletne epizode, ki so bile takrat na voljo. Udeleženci razreda so ji olajšali razumevanje Svetega pisma in jo razveselili s svojimi nasmehi.

Ob gledanju je dobila jasnejšo sliko o Bogu. Spoznala je, da je Bog poln usmiljenja, željan poklicati ljudi nazaj k sebi, da bi jih rešil, in da je vedno pripravljen odpustiti. Odločila se je pridružiti Krščanski adventistični cerkvi in se krstiti s potopitvijo.

»Hvala Bogu, da je v moje življenje prinesel sobotno šolo Upanje, zaradi katere je moja duhovnost rastla,« pravi Christie. »Zdaj sem se pripravljena v celoti izročiti Jezusu, saj želim živeti na slavo Gospodu. To je pravi smisel življenja!«

Del daru trinajste sobote leta 2016 je pomagal kanalu Hope Channel (Kanal upanja) postati brezplačen kanal, ki pokriva Novo Zelandijo. Zaradi njegovega širokega dosega ga je Christie lahko gledala, ko je leta 2016 za nekaj dni obiskala Novo Zelandijo – istega leta, ko je predvajanje po vsej državi postalo brezplačno.

Vaš dar trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal pripeljati televizijo Hope Channel (Kanal upanja) in radio Hope FM (Frekvenca upanja) na Papuo Novo Gvinejo.

8. oktober 2022

NEPRIČAKOVANA TELEVIZIJSKA ZVEZDA

Graeme in Nicqui, Nova Zelandija

Nova Zelandija je velika približno kot Japonska, vendar ima le nekaj več kot 4 milijone prebivalcev. Je ena izmed najmanj poseljenih držav na svetu. Petnajst odstotkov novozelandskega prebivalstva so Maori. Maorsko ime za Novo Zelandijo je »Aotearoa«, kar pomeni »dežela dolgega belega oblaka«.

Leta 1893 je Nova Zelandija postala prva država, ki je ženskam dala volilno pravico.

Graeme je nepričakovano postal zvezda Hope Channela (Kanala upanja) na Novi Zelandiji.

Ko je prišel na srečanje anonimnih alkoholikov, ga je neznanka, ki je nikoli prej ni videl, v trenutku prepoznala.

»Sinoči sem te videla na televiziji!« je rekla.

Vseh 26 ljudi v skupini je strmelo v Graema.

Bil je povabljen na srečanje, da bi povedal svojo življenjsko zgodbo, vendar je prišel brez ideje, kako začeti. Komentar ženske, ki mu je povedala, da ga je videla na televiziji, mu je dal zamisel. Skupini je povedal, kako je prišlo do tega, da se je sploh pojavil na televiziji. Rekel je, da je razlog bil ta, ker je bil ozdravljeni alkoholik, ki ga je rešila Kristusova milost. V tistem trenutku je 26 ljudi v prostoru slišalo za televizijski kanal Hope Channel, ki ga ljudje lahko gledajo povsod po Novi Zelandiji.

Medtem ko je Graeme pripovedoval svojo zgodbo, je tudi razložil, da ga je v desetletno odvisnost od alkohola pahnilo dejstvo, da je bil deloholik, kar je na koncu tudi uničilo njegov zakon. Vendar se je oklenil Jezusove odrešilne milosti; z Božjo pomočjo je nehal piti. Čez čas se je ponovno poročil in svojo novo ženo Nicqui predstavil krščanski adventistični cerkvi. Nicqui zdaj služi kot vodja v lokalni adventistični skupnosti.

Graeme služi ljudem, ki se borijo z odvisnostjo od alkohola pri anonimnih alkoholikih.

»Čeprav že vrsto let nisem imel želje po pijači, si želim drugim ljudem posredovati sporočilo upanja in okrevanja,« pravi.

Graeme je združil svojo strast do pomaganja anonimnim alkoholikom s svojo ljubeznijo do Boga. »To, česar se naučim v svojem krščanskem življenju, poskušam prenesti v življenje anonimnih alkoholikov, in to, česar se naučim pri anonimnih alkoholikih, v svoje krščansko življenje,« pravi Graeme. »Pravzaprav sem resnično blagoslovljen, ker imamo cerkveno domačo skupino, ki je za naju z Nicqui zelo pomembna, saj lahko v njej delim stvari, ki sem se jih naučil na srečanjih anonimnih alkoholikov.«

Kadar na srečanjih anonimnih alkoholikov pove svojo zgodbo, udeleženci hitro spoznajo, da je kristjan. To preseneti mnoge, še posebej ateiste in agnostike, ali tiste, ki radi zmerjajo in preklinjajo.

»Ali si religiozen?« pogosto sprašujejo.

»Ne,« odgovori Graeme.

»Ali hodiš v cerkev?«

»Ja.«

»Katero cerkev obiskuješ?«

»Krščansko adventistično cerkev.«

Ponavadi ljudje niso seznanjeni z adventistično cerkvijo in njenim spoštovanjem sobote kot sedmega dneva počitka. Tako ima Graeme priložnost pojasniti pomen in pomembnost sedmega dne in poudariti, da vsak dan živi življenje kristjana.

»Čeprav so naša bogoslužja ob sobotah, sem sedemdnevni kristjan,« pravi.

Dva zdravnik, ki prav tako obiskujeta Graemovo cerkev, občasno k njemu napotita ljudi, ki se borijo z odvisnostjo od alkohola. On pa jih predstavi skupini anonimnih alkoholikov.

Graeme ne pripoveduje samo svoje zgodbe, ampak tudi posluša zgodbe drugih. Ljudi pelje k svojemu čolnu in z njimi deli obrok, medtem ko se z njimi pogovarja in jih posluša. Rad oznanjuje. Ko pride domov s terena, reče svoji ženi: »Ne boš verjela, kaj je Bog naredil danes!«

Hvala za del daru trinajste sobote leta 2016, ki je pomagal, da je Hope Channel postal brezplačni kanal, ki lahko doseže vsako gospodinjstvo na Novi Zelandiji.

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal ta televizijski kanal in radio Frekvenca upanja pripeljati na Papuo Novo Gvinejo.

15. oktober 2022

TRI MOČNE SESTAVINE

Clifton Glasgow, Nova Zelandija

Trem stvarjem se pripisujejo zasluge, da so se evangeljska srečanja na Novi Zelandiji spremenila v duhovno elektrarno, ki še danes prinaša rezultate. Te stvari so molitev, popolna vključenost vernikov in televizijski kanal Hope Channel.

Verniki so se pet mesecev tedensko zbirali ob šestih zjutraj in molili za izlivanje Svetega Duha.

Poleg tega so prevzeli odgovornost nad štirimi tedenskimi srečanji, ki so jih organizirali in nanje povabili svoje sorodnike in prijatelje.

Toda presenetljiva stvar je bila televizijska misijonska služba kanala Hope Channel, ki je bila prejemnik daru trinajste sobote leta 2016.

»Verniki so sodelovali z družinami in prijatelji, vendar je bil velik del ljudi vključen preko televizijskega kanala Hope Channel,« pravi Clifton Glasgow, ki je pomagal pri koordinaciji srečanj na 15 lokacijah v Aucklandu, največjem mestu Nove Zelandije. Na vseh srečanjih je bilo krščenih približno 200 ljudi. Prislunimo štirim zgodbam.

Tracey

Tracey, mati samohranilka petih otrok, se je borila z zlorabo substanc, ko ji je njena mama, ki je pričela obiskovati krščansko adventistično cerkev, pred nekaj leti predlagala, naj prične gledati Hope Channel.

Med gledanjem programov, ki so povzdigovali Jezusa, je Sveti Duh začel govoriti njenemu srcu. Ni trajalo dolgo, ko sta skupaj z mamo odšli v cerkev.

Tracey, ki je zdaj v svojih 30-ih, je med evangeljskimi srečanji pričela proučevati Sveto pismo in prenehala uporabljati prepovedane droge. Zdaj je krščena in končuje študij za učiteljico v srednji šoli.

»Zelo je pozitivna,« pravi Clifton. »Ko govori o Bogu, lahko v njej vidiš Božjo srečo. Je tako, kakor da tam ne bi bila ona, ampak Bog.«

Owen in Tina

Owen, upokojenec in vodja skupnosti na otoku Waiheke v Aucklandu, in njegova žena Tina, sta sprejela adventno sporočilo, ko sta gledala Hope Channel in še en televizijski kanal, ki ga prav tako vodijo lokalni adventisti. Televizijsko vsebino sta posnela na DVD-je in jih razdelila po otoku. Prav tako sta molila za cerkev in si začela ogledovati nepremičnine. Spraševala sta se, kako bo Gospod priskrbel zgradbo za novo cerkev.

Ko so cerkveni vodje začeli načrtovati evangelizacijska srečanja v Aucklandu, se je Owen navdušeno javil, da bo našel dvorano za lokalna srečanja in poskrbel za drugo logistiko. Večerno srečanje je doseglo 30 ljudi, od katerih večina ni bila adventistov. Owen in Tina sta se krstila in tako postala prva vernika nove cerkve Waiheke, ki se srečuje v stavbi, katero jim je priskrbel druga cerkev.

Otoška cerkev je tako ena izmed dveh cerkva, ki sta bili ustanovljeni med serijo evangeljskih srečanj.

Heath in Simone

Heath, strokovnjak za borilne veščine, ki je nekoč uril elitne vojaške enote, je pričel gledati Hope Channel s svojo ženo Simone. Za Hope Channel je slišal od svojega adventističnega sodelavca v gradbenem podjetju.

Heatha in Simone se je dotaknil program na Hope Channelu in v njunem srcu je naraščala želja po odnosu z Jezusom. Začela sta obiskovati sobotna bogoslužja in se kasneje udeležila tudi evangeljskih srečanj. Na enem izmed srečanj sta se krstila.

Audrey in Don

Starejši par, Don in Audrey, sta med brskanjem po televizijskih kanalih slučajno naletela na Hope Channel. Bila sta presenečena nad tem, kako dosledno si je adventistična cerkev prizadevala slediti svetopisemskim naukom. V svoji cerkvi sta opazila kar nekaj odstopanj od svetopisemskih načel. Odločila sta se preizkusiti adventistično cerkev.

Pričela sta obiskovati lokalno adventistično cerkev in se med evangelizacijskimi srečanji odločila krstiti. Na njuno spodbudo sta tudi njuni hčeri začeli obiskovati adventistično cerkev.

Don, ki je v 80-tih letih, aktivno spodbuja ljudi, naj gledajo Hope Channel. V bolnišnicah in na drugih mestih deli reklamne letake za ta kanal.

»Hope Channel je postal sestavni del oznanjevanja,« pravi Clifton. »Zagotavlja odlično platformo za posredovanje čudovitega Jezusovega sporočila svetu, ki potrebuje upanje.«

Hvala za dar trinajste sobote leta 2016, ki je pomagal Hope Channelu postati brezplačni kanal, ki doseže vsako gospodinjstvo v Novi Zelandiji. Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal ta televizijski kanal in radio Frekvenca upanja pripeljati na Papuo Novo Gvinejo.

22. oktober 2022

OROPAN IN BLAGOSLOVJEN

Richard, Nova Zelandija

81-letni moški, ki je ravnokar postal vernik krščanske adventistične cerkve na Novi Zelandiji, je bil oropan. Rop ni le okrepil njegove vere, temveč je postal tudi priložnost, da roparjem pove o Jezusu.

Zgodba se je začela neke noči, ko so trije najstniki vdrli v Richardov dom v Whangareiju, najsevernejšem mestu Nove Zelandije.

Richard je trdno spal, ko je eden od najstnikov splezal skozi okno spalnice in šel mimo njegove postelje, da bi odprl vhodna vrata za druga dva.

Richard ima po navadi zelo rahel spanec in se zbudi že ob najmanjšem hrupu. Toda tisto noč je spal tako trdno, da ni slišal, kako so dva 16-letna fanta in en 14-letni fant premetali njegovo hišo.

Prebudil se je, da bi šel na stranišče. Fantje niso bili pozorni nanj, ko je odšel v kopalnico in se vrnil v posteljo. Tudi on ni opazil njih. Bil je že v svoji postelji in hitro zaspal nazaj, ko so fantje skočili v avto, ki je bil v njegovi garaži, in se z glasnim škripanjem gum odpeljali v noč.

Vendar pa je sosed slišal hrup in se odpravil do Richardovih vrat, da bi preveril, ali je z njim vse v redu.

»Tok, tok, tok!« je sosed potrkal na Richardova vrata.

Nobenega odgovora.

»Tok, tok, tok!« je ponovno potrkal.

Končno se je Richard prebudil.

»Ali veš, da so ti ukradli avto?« je vprašal sosed.

Richard ni bil razburjen, ampak je čutil olajšanje, ko je videl prazno garažo. Bil je vesel, da ga je Bog obvaroval pred nesrečo.

Čez dvajset minut so prišli policaji. Našli so Richardov avto s ključi v njem. Uporabili so pse lovce, da so izsledili vonj fantov do hiše, ki je bila oddaljena približno 2 kilometra. Policaji so predali Richardove ukradene stvari: elektronsko tablico, elektronsko britvico in vsebino njegove denarnice.

A to še ni bil konec zgodbe.

Richard se je trikrat srečal s tremi vsiljivci kot del njihove kazni. Bil je presenečen, ko je izvedel za njihovo ozadje, in videl, da se noben starš ni udeležil srečanj. Fantje so živeli pri svojih starih starših ali pri svojih tetah. Richardovo srce je bilo ganjeno, ko se je vsak fant opravičil brez sledi arogance.

»To je vaš prvi prekršek,« jim je povedal. »Ni mi vseč, kar ste storili, vendar vam nič ne očitam. Odpuščam vam in upam, da se boste iz tega kaj naučili. Ne želim nobene odškodnine.«

Vendar so fantje vseeno želeli popraviti svojo napako. Eden od njih je očistil črno plesen in mah z Richardovega pločnika. Prav tako je Richardu spekel torto.

Drugi dan je do Richardove hiše prišel policaj s kuverto, v kateri je bilo 10 bankovcev po petdeset dolarjev oziroma približno 360 ameriških dolarjev.

»Ne želim nobene odškodnine,« je povedal Richard policaju.

Toda policaj mu je razložil, da je denar od fanta, ki ga je objel, in od njegovega dedka. To je bila *koha*, darilo po običaju novozelandskih Maorov.

Richard je napisal zelo dolgo zahvalno pismo, v katerem je dedka pohvalil za dobro starševsko vzgojo.

Po treh srečanjih fantje niso več imeli težav z oblastmi in njihovi zločini so bili izbrisani iz policijske evidence.

Richard, ki se je malo pred ropom pridružil cerkvi Tikipunga Adventist Fellowship, je dejal da je ta preizkušnja poživila njegovo vero.

Pravi, da je bil čudež, da med ropom ni opazil vsiljivcev. Ima šibko srce po srčnem napadu, ki ga je doživel pred dvema letoma.

»Običajno se prebudim že ob tem, ko klobuk pade na tla,« pravi.

»Živim sam in pri svojih 80 letih ponoči zaznam vse, kar se dogaja. Ne morem zanikati, da je bil Bog prisoten v vsej svoji slavi, ljubezni in nežnosti, kajti če bi nekoga videl ob svoji postelji, bi se izredno prestrašil.«

Povedal je tudi, da je bil blagoslovljen zaradi priložnosti, da se je lahko povezal s fanti in jih spodbujal.

»Gospod je vse to izredno lepo izpeljal,« je rekel. »Od takrat sem eksponentno zrastel v svoji krščanski hoji.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote v tem četrtletju, ki bo pomagal fantom in dekletom na Novi Zelandiji in v Južnopacifiški diviziji ter svetu izvedeti več o Jezusu s pomočjo serije animiranih filmov, ki temeljijo na priljubljenih knjigah pisateljice Ellen White – Pot h Kristusu, Jezusovo življenje in Veliki boj ter drugih knjigah.

29. oktober 2022

MOLITVE, RASTLINE IN PANDEMIJA

Emmy, Avstralija

Leta 1885 so bili prvi misijonarji, ki so odšli v Avstralijo, Stephen N. Haskell, John O. Corliss z družino, Mendel C. Israel z družino, tiskar Henry Scott in William Arnold. Vsi so bili iz Združenih držav Amerike.

Prva cerkev adventistov sedmega dne v Avstraliji je bila organizirana z 28 člani med prvo evangelizacijsko serijo srečanj, ki se je zaključila 10. januarja 1886 v North Fitzroyu, predmestju Melbournu.

Emmy se je soočila z resnično možnostjo, da ostane brez doma, ko je zaradi karantene med pandemijo covid-19 v Melbournu v Avstraliji podjetje njega moža skrajšalo njegove ure na krajši delovni čas.

Vendar je imela vero. Z možem Jonathanom sta se pred kratkim krstila in pridružila krščanski adventistični cerkvi. Pričela je moliti za službo, da bi podprla Jonathanu in preživljala njune tri sinove.

Pred seboj je imela več izzivov. Emmy ni imela vozniškega dovoljenja, trg dela pa je bil izjemno težaven. Ko je šla na prvi razgovor za zaposlitev, je s seboj vzela prijateljico, vendar je na koncu razgovora delodajalec službo ponudil njeni prijateljici.

»Ne skrbi,« jo je pomiril Jonathan.

»Če nisi dobila te službe, ni bila Božja volja, da bi jo dobila. Ta služba ni bila namenjena tebi.«

Emmy je še naprej molila. Medtem ko je molila, je našla veselje v vzgoji sukulentnih rastlin. Posnela je nekaj slik sebe z rastlinami in fotografije objavila na Facebooku. Pridružila se je tudi Facebook skupini za pridelovalce sukulentnih rastlin.

Nekega dne je bila navdušena, ko je videla videoposnetek, ki ga je v Facebook skupini objavila neka drevesnica.

»Kako si želim, da bi lahko delala z vami,« je zapisala pod videoposnetkom. »Res obožujem sukulente.«

»Kje živiš?« je prišel odgovor.

Ko je povedala svojo lokacijo, so ji iz drevesnice odgovorili s povabilom, naj pokliče direktorja. Moški, ki se je oglasil, ko je poklicala, je pričakoval njen klic.

»Ali bi prišli na razgovor v našo drevesnico danes ob 16.30?« jo je vprašal.

Emmy je izkoristila priložnost.

»Seveda!« je odgovorila. Bila je presrečna, saj je bila drevesnica oddaljena le nekaj kilometrov stran od njenega doma. Ne bi ji bilo treba najti nobenega prevoza.

Vendar pa si je želela, da se zgodi Božja volja.

»Gospod, če ta služba ni zame, naredi nekaj, da ustaviš postopek,« je molila.

Ker ni želela zamujati, je zapustila svojo hišo ob 13.30. V drevesnico je prispela v samo 30 minutah in veliko prezgodaj za svoj termin razgovora. Ko je čakala, se je poskušala prikrito skriti v grmovje, saj ni želela, da jo kdo vidi.

Toda direktor drevesnice jo je hitro opazil. »Ali ste vi Emmy?« jo je vprašal.

Ko je prikimala, jo je povabil v svojo pisarno in ji predstavil delo v vzgajališču sukulentov. Nato jo je predstavil vsakemu zaposlenemu in ji pokazal rastline v vzgajališču. Ko je videl njeno navdušenje, ji je takoj ponudil zaposlitev za polni delovni čas.

Emmy je bila presenečena, da je Bog uporabil njen komentar na Facebooku in ji sredi pandemije dal službo tako blizu doma. Z družino bodo lahko obdržali hišo.

Emmy se je hitro naučila večšin na vseh področjih njenega dela v drevesnici in je lahko

nadomeščala tudi takrat, ko so jo potrebovali. Uživala je v raznolikem delu. Zanimalo jo je tudi, kako se razmnožuje sukulente, saj je želela razmnožiti tudi svoje rastline doma. Z dovoljenjem drevesnice je začela nositi potaknjence domov in tako je začela polniti svojo zbirko. Ko je delala, ji je čas je hitro mineval. Bog je resnično uslišal njene molitve.

Vsaj tako je mislila.

Na dan plačila je bila Emmy začudena. Medtem ko so vsi tisti petek prejeli plačilo, ona ni dobila ničesar. Ko je povprašala o plačilu, so ji odgovorili, da ne bo plačana, saj je domov nosila potaknjence.

Emmy je komaj verjela. Tako je, potaknjence je nosila domov, vendar z dovoljenjem. Nihče pa ji ni rekel ničesar o tem, da bi potaknjenci nadomestili izplačilo za delo.

Doma jo je mož Jonathan, spodbudil, naj zadevo preda Bogu.

»Ne skrbi,« je rekel. »Za to bova molila.« In res, molila sta ves konec tedna.

V ponedeljek zjutraj je Emmy pričakalo prijetno presenečenje. Ko je prišla v službo, še preden je sploh vprašala o plačilu, je do nje pristopila direktorjeva žena s čudovito torto in iskrenim opravičilom. Rekla je, da je prišlo do velikega nesporazuma in da bo prejela polno plačilo.

Olajšanje in veselje sta napolnila Emmyjino srce. Ponovno je Bog odgovoril na njene molitve. Z družino bodo lahko obdržali svoj dom sredi pandemije.

Hvala za vaše misijonske darove, ki pomagajo širiti veselo upanje v Jezusa, ki ga ima Emmy, po Avstraliji in Južnopacifiški diviziji.

5. november 2022

OD KOME DO JEZUSA

Peter, Avstralija

Avstralija je hkrati največji otok in najmanjša celina na svetu. Večina notranjosti države je puščava in je znana kot »outback«. Ime Avstralija izhaja iz latinske besede »australis«, kar pomeni »južni«.

Aborigini so prispeli v Avstralijo pred več tisoč leti. Verjetno so potovali iz Azije preko kopenskih mostov, ki bili izpostavljeni, ko je bila morska gladina nižja.

V Avstraliji so leta 1851 odkrili zlato, posledica pa je bila zlata mrzlica, podobna tisti v Kaliforniji leta 1849, ki je v državo pripeljala na tisoče novih priseljencev. Do leta 1859 je bilo šest ločenih kolonij, leta 1901 pa so se združile v Avstralsko federacijo.

Eno najbolj ikoničnih mest v Avstraliji je Uluru ali Ayers Rock – naravna skala, sveta avstralskim aboriginskim ljudstvom –, ki se dviga več kot 335 metrov visoko iz ravne puščave, imenovane Red Centre (Rdeče središče), in je ena največjih skal na svetu.

Ko je bil Peter star 7 let, ga je zbil avto, ko je prečkal prehod za pešce pred njegovo šolo. Bil je na poti domov iz šole v Brisbanu v Avstraliji.

Udarec je bil tako močan, da je fanta vrglo več kot 45 metrov stran in pristal je na hrbtu. Šest mesecev je bil v komi.

Medtem ko je Peter ležal v komi, je njegovo babico skrbelo za njegovo odrešitev in poskrbela je za njegov krst. Po njenem verskem izročilu je duhovnik nezavestnega dečka poškrpil z vodo.

Ko je Peter prišel k zavesti, je postalo jasno, da je prometna nesreča vplivala tudi na njegov um. Moral se je ponovno naučiti osnovnih veščin, kot sta prehranjevanje in uporaba stranišča. Prav tako je s težavo bral in razumel, kaj ljudje govorijo.

Kljub izzivom je naslednjih osem let vztrajal pri učenju. V tem času ga je babica včasih vzela s seboj v svojo cerkev.

Peter je rad hodil v cerkev. Prepoznal je od Boga dano lakoto po Bogu in hrepenel je po tem, da bi jo zadovoljil. Tako se je podal ne duhovno potovanje, da bi poskusil potešiti to lakoto.

Ko je bil star 16 let, je prosil mamo, če lahko redno obiskuje cerkev in ne le občasno ob nedeljah s svojo babico. Mati se je strinjala in Peter je začel petkrat na teden obiskovati cerkev, katero je obiskovala tudi njegova babica: enkrat v soboto zvečer, trikrat v nedeljo zjutraj in enkrat v nedeljo zvečer.

V naslednjem desetletju se je Peter udeležil številnih bogoslužij in obiskal veliko cerkva. Prav tako se je poročil in dobil dve hčerki. Ko je delal kot mizar, je od adventistične stranke slišal za krščansko adventistično cerkev.

Čas je mineval in Peter se je preselil v hišo, ki je bila v isti ulici kot adventistična cerkev v predmestju Brisbana. Cerkev je videl vsak dan, ko je hodil na železniško postajo in z nje, ter se spraševal, kako bi bilo častiti Boga tam. Nekega sobotnega dne, ko je videl avtomobile, ki so prihajali v cerkev, se je odločil vstopiti in ugotoviti, kako je v tej cerkvi.

Verniki so Petra zasuli s pozdravi sprejemanja in prijateljskim odnosom. Povabili so ga, naj se pridruži razredu sobotne šole. Spoznal je nove prijatelje. Po končanem bogoslužju, se je nekdo celo ponudil, da ga lahko odpelje domov.

Peter se je naslednjo soboto ponovno vrnil v cerkev in naslednjo soboto tudi.

»Videl sem, da so ljudje, ki obiskujejo cerkev, zelo prijazni in skrbni,« pravi. »To je ena od stvari, zaradi katerih vedno znova pridem v to cerkev.«

Peter je začel proučevati Sveto pismo s pastorjem. Med branjem je začutil, da je njegova

duhovna lakota po pravičnosti potešena. Prvič v življenju so bile vse njegove potrebe zadovoljene v Jezusu. Odločil se je, da bo svoje srce predal Jezusu s svetopisemskim krstom s potopitvijo. Med prvim krstom je bil v komi in se ni zavedal, kaj se dogaja. Zdaj pa se je želel krstiti po lastni izbiri.

Na sobotni dan leta 2021 so verniki krščanske adventistične cerkve v predmestju Brisbana spontano zaploskali, ko je njihov prijatelj Peter prišel iz vode. Njegova pot duhovnega iskanja je dosegla čudovit konec in prav tako čudovit začetek. Jezus pravi vsem, ki so lačni in žejni pravičnosti, da se bodo nasitili – in bodo srečni. »Blagor lačnim in žejnim pravičnosti, ker oni bodo nasičeni.« (Matej 5,6 CHR)

Hvala za vaš dar trinajste sobote, ki bo po vsej Avstraliji in Južnopacifiški diviziji pomagal širiti veselje v Jezusu, ki ga je našel tudi Peter.

12. november 2022

SOLOMON, KI SPREMINJA SVET

Solomon, Papua Nova Gvineja

Solomon je mislil, da precej dobro pozna Sveto pismo. Poslušal je pridigarja, ki je bral iz Svetega pisma v vaški cerkvi na Papui Novi Gvineji. Verjel je v Boga nebes, kot ga predstavlja samo Sveto pismo. Vendar Svetega pisma ni resnično proučeval sam zase.

Nekega dne je prišel adventistični misijonar v gorsko vas in podaril Solomonu belo knjigo z naslovom Sveto pismo, ki spreminja svet (World Changers Bible).

»Prišel sem, da podelim Božjo besedo v vaši vasi,« je rekel misijonar.

Solomon je bil vesel, da je zdaj imel svoje Sveto pismo.

Naslov ga je pritegnil: Sveto pismo, ki spreminja svet. Spraševal se je, kaj pomeni biti človek, ki spreminja svet. Sveto pismo je pozorno proučil. V roki je imel prevod New Living Translation. Opazil je, da so besede lahko berljive. To ga je zelo razveselilo. Tako kot mnogi drugi vaščani, stari približno 20 let, je bil Solomon še v šoli.

Misijonar je videl Solomonovo zanimanje, zato ga je povabil, naj se pridruži skupini za proučevanje Svetega pisma.

»Brali bomo o Jezusu,« je rekel. »Proučevanje bo trajalo od 15 do 20 minut.«

Po molitvi je Solomon prosil, naj prebere prvo poglavje Markovega evangelija. Solomon je začel brati o Janezu Krstniku, pridigarju, oblečenem v kameljo dlako, ki je jedel divji med in krstil Jezusa v reki Jordan. Ko je končal z branjem zgodbe, je misijonar prosil drugo osebo, naj zgodbo prebere še enkrat. Nato je misijonar prosil tretjo osebo, naj zgodbo pove s svojimi besedami, ne da bi gledala v Sveto pismo. Potem je misijonar rekel, da se bodo pogovorili o zgodbi. »Ali ste slišali kaj, kar je bilo za vas novega?« je vprašal.

Po razpravi o tem, kaj je bilo za njih novega, sta sledili naslednji dve vprašanji, in sicer ali jih je v zgodbi kaj presenetilo in ali česa niso razumeli. Potem je misijonar zastavil naslednje vprašanje, in sicer ali zgodba ponuja kakšne informacije, ki bi jih lahko upoštevali ali uporabili v svojem življenju. Nekdo je rekel, da je pomembno biti krščen. V zgodbi se je tudi Jezus krstil.

Ko se je proučevanje Svetega pisma zaključilo, je misijonar vprašal: »Kaj boste iz te zgodbe podelili z nekom drugim v naslednjem tednu?« Nato je molil, »Dragi Bog, hvala ti za tvojo Besedo. Pomagaj nam, da ti sledimo. Amen.«

Solomonu je bilo proučevanje Svetega pisma všeč. Čutil je, kakor da je na novo videl Jezusa.

Solomon je obiskoval svetopisemsko proučevanja celo leto in njegova ljubezen do Jezusa je rasla. Vsako proučevanje je imelo podobno obliko. Skupina je pričela s kratko molitvijo. Potem sta dve osebi prebrali isto zgodbo iz Svetega pisma, tretja oseba pa jo je ponovila s svojimi besedami. Nato je misijonar vprašal, ali so se naučili česa novega, če jih je kaj presenetilo in ali česa niso razumeli. Prav tako jih je vprašal, kaj lahko iz zgodbe upoštevajo ali uporabijo v svojem življenju in jih spodbudil, naj zgodbo delijo z nekom v naslednjem tednu. Na koncu je molil misijonar ali nekdo drug iz skupine.

Solomon je izvedel, da je misijonar sledil programu za proučevanje Svetega pisma, imenovanem Discovery Bible Reading, ki ga je razvila Južnopacifiška divizija. Prav tako je izvedel, da je njegovo novo belo Sveto pismo izhajalo iz programa Južnopacifiške divizije, ki je poskušala mladim osebam razdeliti 200.000 Svetih pisem. Končno je izvedel pomen naslova Svetega pisma: Sveto pismo, ki spreminja svet. Spoznal je, da je človek, ki spreminja svet, človek, ki je Jezusov učenec in ki želi živeti kot učenec in pridobivati še več učencev.

Po enem letu proučevanja Svetega pisma se je Solomon odločil, da želi postati oseba, ki spreminja svet. Sledil je Jezusovemu zgledu iz 1. poglavja Markovega evangelija in se krstil.

Danes je Solomon 26-letni šolar desetega razreda, ki vodi skupino mladih, ki gradijo novo adventistično cerkev v njegovi vasi. Prav tako je tudi misijonar, ki uporablja svoje Sveto pismo, ki spreminja svet, in proučuje Sveto pismo z družinskimi člani in drugimi vaščani.

»Zdaj, ko sem adventist, si močno želim, da bi se še več članov moje družine pridružilo Božji cerkvi,« pravi.

Hvala za vaš misijonski dar, ki bo pomagal razširiti evangelij na Papui Novi Gvineji in po Južnopacifiški diviziji.

19. november 2022

NIČ VEČ STRAHU

Jack, Papua Nova Gvineja

Leta 1907 sta bila Septimus in Edith Carr, ki sta poučevala na Buresala Training School na Fidžiju, izbrana, da začneta adventistično delo na Papui. S seboj sta vzela enega od svojih študentov, Benisimanija "Bennieja" (oziroma Bennyja) Tavodija, da bi jima pomagal. V Port Moresby so prispeli junija 1908. Septimus je s tovornim konjem odpotoval do planote Sogeri, severovzhodno od Port Morsebyja, kjer je bilo hladnejše podnebje in boljša zemlja. Uredil je, da je vlada kupila 60 hektarjev zemlje od domačinov, da bi jih lahko vzel v dolgoročni najem, kar je bilo tudi izvedeno konec leta 1909. Posest, imenovana Bisiatabu, se je nahajala na nadmorski višini 490 metrov.

Spoznajte Jacka. Je pripadnik plemena Baimankanem na Papui Novi Gvineji.

Odkar se Jack spominja, so on in njegovo ljudstvo živeli v senci strahu in zanemarjanja v provinci Jiwaka. Nič ni bilo narobe s samo pokrajino. Centralno ležeča provinca je čudovit kraj za življenje. Nahaja se v zelo rodovitni dolini in ima dolgo tekočo reko, ki skrbi za potrebe ljudi. Mineralno bogata zemlja daje obilico pridelkov, predvsem kave in čaja.

Toda življenje je bilo posebej težko za ljudi iz Jackovega plemena. Premoženje, katerega so si ustvarili njegovi sorodniki in prijatelji, je bilo mnogim odvzeto zaradi na videz neskončnega kroga sovraštva, nasilja, prepиров glede zemljiških pravic in drugih notranjih konfliktov.

Zaradi nenehnih sporov plemensko ljudstvo ni imelo dostopa do osnovnih državnih storitev. Nihče ni prejemal zdravstvene oskrbe zdravnikov in medicinskih sester. Plemenski otroci niso hodili v šolo. Tam ni bilo policistov, ki bi zagotavljali red in mir. Ceste niso bile vzdrževane in so bile zato obsojene na propad.

Življenje v takšnih razmerah je postalo za Jacka in njegovo ljudstvo povsem normalno.

Potem pa so v pokrajino prišli ljudje, ki so bili del iniciative z motom »popolna vključenost vernikov«. Popolna vključenost vernikov je pobuda krščanske adventistične cerkve, ki spodbuja vsakega vernika, da nekoga pripelje k Jezusu.

Verniki so prišli v pokrajino in v Jackovem ljudstvu vodili svetopisemsko proučevanja, ta pa so utrla pot evangelizacijskim srečanjem. Ko so Jack in ostalo ljudstvo brali Sveto pismo, so opustili svoje zamere in predali svoja srca Jezusu ter se krstili. Adventisti so organizirali posebno slovesnost miru, da bi združili nekoč sovražne klane.

Jack je bil nad rezultati presenečen. Pravi: »Zahvaljujem se lokalni adventistični cerkvi za uspešen program enotedenskih evangelijskih srečanj, sobotnih krstov in barvite slovesnosti miru, ki je ganila srca mnogih, še posebej mame in sestre, ki so jokale od sreče, ko so stale ob svojih bratih, možeh in sinovih. Slovesnost miru se bo zapisala v zgodovino mojega ljudstva.

Jack je pozval svoje ljudstvo naj tako kot apostol Pavel pustijo preteklost za seboj in z upanjem gledajo naprej. Rekel je: »Rad bi zaključil s pozivom svojemu ljudstvu: sprejmimo spremembo in skupaj zgradimo ter obnovimo mir in normalno stanje v naši skupnosti. Kakor Pavel sem tudi jaz najhujši grešnik, ampak Bog me spreminja in zdaj se veselim, da grem v po poti, po kateri me On vodi.«

Jack je lahko skupaj s Pavlom rekel: »Čeprav 'sem bil prej preklinjalec in preganjalec in silovitnik; ali usmiljenje sem zadobil, ker sem delal to iz nevednosti v neveri; preobilo pa se je pomnožila milost Gospoda našega z vero in ljubeznijo, ki je v Kristusu Jezusu. Resnična je ta beseda in vsekakor vredna, da se sprejme: da je Kristus Jezus prišel na svet rešit grešnike, katerih prvi sem jaz. Ali zato sem zadobil usmiljenje, da bi na meni prvem Kristus

Jezus pokazal vso svojo potrpežljivost, za zgled njim, ki bodo verovali vanj za večno življenje. Kralju vekov pa, neminljivemu, nevidemu, edinemu Bogu, čast in slava na vekov veke! Amen.« (1 Tim 1,13-17 CHR)

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo pomagal pripeljati televizijski kanal Hope Channel in radio Frekvenca upanja na Papuo Novo Gvinejo, kar bo omogočilo ljudem po vsej državi, da se seznanijo z Jezusovo službo sprave, upanja in miru. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

26. november 2022

MORNARJEV PRIHOD DOMOV

Barry, Tuvalu

Barryjeva teta, ki je bila adventistka sedmega dne, je vsako soboto Barryja peljala v cerkev, ki se je nahajala na majhnem grebenskem otoku sredi Južnega Pacifika. Toda ob nedeljah sta starša Barryja peljala v drugo cerkev.

Morda je razumljivo, da je Barry odraščal zmeden v Tuvalluju, majhnem narodu, ki ga sestavlja 11,000 ljudi, ki živijo na devetih majhnih otokih med Avstralijo in Havaji. Devet otokov Tuvalluja skupno pokriva le 26 kvadratnih kilometrov površine.

V Tuvalluju je običaj, da otroke vzgaja mamina mlajša sestra. Zato je po rojstvu Barryja vzgajala njegova teta Pena.

Pena je imela Barryja neizmerno rada in je z njim ravnala, kot da je njen lastni sin. Vsako soboto ga je peljala s seboj v cerkev adventistov sedmega dne Niutao, edino adventistično cerkev na njihovem istoimenskem grebenskem otoku.

Barryjeva mama ni imela težav s tem, da njen sin obiskuje adventistično cerkev. Kot njena sestra je tudi ona bila krščena članica cerkve. Njen mož pa je pripadal drugi krščanski veroizpovedi. Zato je Barry ob sobotah obiskoval adventistično cerkev, ob nedeljah pa je z mamo in očetom obiskoval drugo cerkev.

Ko je Barry prišel v najstniška leta, se je odločil, da bo šolanje nadaljeval v pomorski šoli in postal mornar. Mnogi prebivalci Tuvalluja delajo kot mornarji, saj je otok obdan z oceanom. Tako je tudi Barry postal mornar in pošiljal denar domov, da bi pomagal družini. Po poroki je nadaljeval z delom kot mornar ter preživel svojo družino s tem, da je zdaj denar pošiljal ženi in štirim otrokom.

Ker je Barry odraščal v dveh cerkvah, ni bil prepričan, kaj naj si misli o Bogu. Njegova žena Taufua je pripadala isti cerkvi kot njegov oče. Njegovo morsko življenje pa ga je držalo daleč stran od cerkve, zato je prenehal obiskovati cerkvena bogoslužja in njegovo življenje je postalo en sam kaos. Postal je odvisen od tobaka in pričel je močno piti. Njegovo pitje je pripeljalo do treh resnih motorističnih nesreč v glavnem mestu države Funafuti, ko je obiskal družino v času dopusta. Vsakič so ga krvavečega in nezavestnega odpeljali v edino bolnišnico v državi.

Barry ni našel veliko veselja, kadar je čas preživel s svojo družino. Njegova žena Taufua, ki je kot državna uslužbenka delala za vlado Tuvalluja, ni našla veliko veselja, kadar je čas preživljala s svojim možem. Njuni štirje otroci prav tako niso bili preveč veseli, ko so bili doma. Družina je zelo redko molila skupaj.

Nenadna bolezen je pa pretresla družino. Najstarejši otrok, Liena, je zbolela za mumpsom in so jo morali z letalom hitro odpeljati v bolnišnico na Fidži na nujno zdravljenje. Barry in Taufua sta svojo 14-letno hčerko spremljala na dve in pol urnem letu s Fidži Airways.

V bolnici je Barry prvič po nekaj letih začel resno razmišljati o Bogu. Spomnil se je, da ga je teta kot dečka peljala v adventistično cerkev. Začel je moliti.

Liena je ozdravela.

Ko so prispeli nazaj v Tuvallu je Barry pustil službo mornarja. Želel je pobegniti od vseh groznih vplivov svojega starega življenja in začeti novo življenje z Bogom. Skupaj s svojo ženo in Lieno je pričel proučevati Sveto pismo v adventistični cerkvi vsako soboto popoldne. Vsako sobotno jutro pa so v cerkvi skupaj slavili Boga. Med slavljenjem je njihova želja po znanju Svetega pisma rastla in kmalu so se vključili tudi v druge cerkvene dejavnosti.

Leta 2021 so Barry, njegova žena in najstarejša hčerka sledili Jezusovemu zgledu in se krstili. Barry in Liena sta bila krščena aprila v adventistični cerkvi Funafuti, medtem ko je bila Taufua krščena dva meseca kasneje.

Danes dom napolnjuje veselje, ko družina redno moli skupaj. Taufua veselo preživlja čas s svojim možem. In Barry je našel veselje v tem, da čas posveti svoji družini in Bogu.

Hvala za vaš radodarni dar trinajste sobote, ki bo pomagal pri snemanju in produkciji otroškega programa na podlagi knjig Ellen White Pot h Kristusu, Jezusovo življenje in Veliki boj ter drugih knjig. Program bo predvajan na Hope Channelu in na internetu otrokom v Tuvaluju in po Južnem Pacifiku ter po svetu.

3. december 2022

TUKAJ SEM! POŠLJI MENE

Asiata, Samoa

Samoa ima v svojih vodah veliko kitov, delfinov in pliskavk. Na otoku obstaja 82 vrst ptic, od tega jih je 10 avtohtonih, 5 jih je prinesel človek, 23 pa jih je redkih oziroma naključnih. Sedem vrst je ogroženih.

Asiata, oče treh odraslih otrok in dedek treh vnukov, ni poznal pomena za kratico ADRA, ko je prišel v pisarno ADRA, kjer ga je čakal razgovor za službo v Apiji, glavnem mestu južnopacifiške države Samoa. Toda vedel je, da je brez službe in nujno potrebuje denar za preživljanje svoje družine.

Med razgovorom je direktorica ADRE razložila pomen kratic: *Adventistična dobrodelna in razvojna agencija*. Pojasnila je, da je ADRA želela zaposliti nekoga, ki bo pomagal pripraviti skupnost na ciklone in druge naravne nesreče.

Asiatu je bila zamisel, da pomaga svoji družini in sosedom, da bi se bolje pripravili na ciklone, vseč. Vsakih nekaj let Samoo udari močan ciklon, ki uničuje domove, odplavlja ceste, ruši električne napeljave in ogroža življenje. Asiata je bil za delo moderatorja skupnosti pripravljen in primeren. Kljub temu da se je v Samoo vrnil šele pred kratkim, saj je nekaj časa preživel v Avstraliji, je imel globoke korenine v lokalni skupnosti. Njegova družina je ustanovila vaško cerkev, on pa je imel položaj v cerkvenem odboru in v svoji veroizpovedi.

Asiata je dobil službo v ADRI.

Toda ko so ga poklicali, da bi pričel z delom, se je soočil z izzivom. Direktorica ADRE je želela, da začne z delom na isti dan, ko bi moral opraviti izpit za izpolnjevanje pogojev za pridiganje v svoji verski denominaciji. Res je želel pričeti z delom. Potreboval je denar. Prav tako pa si je resnično želel narediti izpit. Ljubil je Boga. Direktorici ADRE je pojasnil svoj problem.

»Ne skrbi,« mu je rekla direktorica ADRE. »Pojdi in naredi izpit. Z delom lahko pričneš naslednji teden v ponedeljek.«

Asiata je občutil veliko olajšanje. Cenil je prilagodljivost direktorice ADRE in njeno spoštovanje njegove vere. Opravil je izpit za pridiganje in v ponedeljek začel z novo službo.

Minilo je nekaj mesecev, ko je izvedel, da adventistična cerkev pripravlja posebna srečanja na Samoi. Misijonar je priletel iz Avstralije, da bi spregovoril na srečanjih v velikem kongresnem centru. Srečanja bodo prav tako prenašali v živo na zaslonih v adventističnih cerkvah po vsej Samoi. Asiata je prejel povabilo, da se udeleži glavnih srečanj v kongresnem centru.

Na srečanja je povabil svojo ženo, dva že odrasla otroka, snaho in druge ljudi iz svoje vasi in vsi so se odzvali. Na vseh 14 srečanjih je sedel v prvi vrsti, skoraj pod govorniškim odrom. Vstal je na vsak klic, ki ga je govornik podal. Ko je misijonar vprašal, kdo se želi krstiti, je vstal. Asiata se je pridružil svoji ženi, odraslima otrokoma in snahi pri krstu, ki je potekal zadnjo soboto srečanj.

Minila so tri leta in konec leta 2020 je bil na Samoi organiziran še en dvotedenski program. Govornik je bil predsednik adventistične cerkve na Samoi. Asiata je prosil, da pred vsakim srečanjem v petnajstih minutah poslušalcem predstavi nekaj o zdravju. Med drugim je Asiata povedal, kako lahko z zdravim načinom življenja preprečijo sladkorno bolezen. Sladkorna bolezen je pogosto zdravstveno stanje, zaradi katerega so mnogi Samoanci podvrženi amputacijam prstov na nogah.

Asiata je na srečanja povabil svoje sosede. Vsak dan po službi je štirinajst noči zapored pobiral sosede s kombijem in jih vozil na srečanja. Šest jih je bilo krščenih.

Nato je leta 2021 adventistična cerkev organizirala še eno serijo srečanj, in Asiata je zopet povabil svoje sosede. Dva sta bila krščena.

Asiata ne bi mogel biti srečnejši. »Verjamem, da me je Bog vodil do ADRE,« pravi. »Bog mi je dal to delo in odprl okno za mojo duhovno rast.«

Asiata ima rad vrstico iz Iz 6,8, »Slišal sem glas Gospodov, ki je rekel: 'Koga naj pošljem in kdo bo šel za nas?' Potem sem rekel: 'Tukaj sem! Pošlji mene.'«

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, s katerim ste podprli projekt »Rešimo 10.000 prstov na nogah«, kampanjo za preprečevanje amputacij prstov na nogah s poučevanjem pravilne zdravstvene prakse na Samoi in v drugih državah v Južnopacifiški diviziji.

10. december 2022

BOG USPOSABLJA POKLICANE

Frank, Vanuatu

Leta 1991 je Avstralska unija konferenc imenovala Calvina in Myrtle Parker ter medicinska delavca Harolda in Claro Carr, da ustanovijo misijonsko bazo na Vanuatuju. S seboj so vzeli prenosni dom. Moža sta se odpravila na pot v Port Vilo in tja prispela 10. junija 1912. Njuni ženi sta čakali na otoku Norfolk, dokler dom ni bil postavljen, nato pa sta pot nadaljevali v Port Vilo in tja prispeli 11. avgusta.

Frank je bil vzgojen kot razvajen fant v južnopacifiški državi Vanuatu.

Kot edini sin očetovega iz drugega zakona je bil deležen večje naklonjenosti svojih staršev, tako kakor je bil deček Jožef deležen naklonjenosti svojega očeta Jakoba v Svetem pismu. In kakor v Jožefovi zgodbi je tudi tukaj bilo zaznati ljubosumje, ki je povzročilo težave med starejšimi polbrati iz očetovega prvega zakona.

Ker je bil doma nesrečen, je Frank našel veselje v študiju na lokalni adventistični akademiji Aore. Tam je spoznal veliko prijateljev in se z veseljem udeleževal sobotnih bogoslužij v cerkvi.

Toda v času srednje šole je Frank zbolel in je bil hospitaliziran. Njegova starša sta bila v skrbeh, da bi lahko umrl, zato sta se odločila, da bo po odpustu iz bolnišnice ostal doma. To je bilo konec Frankovega izobraževanja, kar je privedlo do tega, da nikoli ni končal srednje šole.

Frank se je pridružil ostalim vaškim fantom in postal navadni vaški fant. Za zaposlitev mu je primanjkovalo večščin. In ko je njegov oče umrl, so njegovi starejši polbratje podedovali posest, Frank pa je ostal brez vsega. Frank je postal izgubljen vaški deček, brez namena in smisla v življenju.

Predmet, v katerem je Frank užival na adventistični akademiji Aore, je bil tečaj mizarstva. Tam se je naučil, kako izdelovati pohištvo. Ob spominu na tečaj se je začel preživljati z gradnjo majhnih kosov pohištva in hišic v svoji vasi.

Leta so minevala in Frank se je poročil ter dobil otroke.

Obupal je nad izdelovanjem pohištva in se začel zanašati na svojo mamo in na starša njegove žene, da bi preživljali njegovo družino.

Z ženo sta se nenehno prepirala zaradi ženinega prigovarjanja, naj si poišče delo, da bo preživljal njune otroke.

Zdelo se je, kakor da za Franka ni izhoda.

V obupu je neke noči padel na kolena in prosil Boga za pomoč.

»Prosim, daj mi priložnost, da se dokažem,« je molil.

Kmalu za tem mu je njegov starejši polbrat Ken ponudil delo mizarja na kmetiji, kjer so pridelovali kokos in kakav. Frank, ki je bil hvaležen Bogu za službo, je svoje sposobnosti uporabil pri popravilih kmetijskih poslopij.

Kasneje je sprejel delo v tovarni konzerv, kjer so ga zaposlili kot vzdrževalca. Njegove sposobnosti so pritegnile pozornost nadrejenega. Ko je šla tovarna konzerva v stečaj, je nadzornik ustanovil svoje lastno podjetje in najel Franka, da je z njim sodeloval pri izdelavi pohištva in gradnji poslovnih zgradb.

Frank je postal uspešen in je pozabil na Boga. Pozabil je na svojo obupano molitev za delo.

Vse do neke noči, ko je v sanjah zagledal svojo babico, ki mu je prinašala božansko sporočilo. Babica mu je obljubila, da bo postal ugleden poslovnež in lastnik svojega podjetja. Toda če želi, da se to uresniči, mora postati zvest Bogu.

Sanje so Franka osupnile. Odločil se je, da bo svoje srce izročil Bogu. Vsako soboto je

začel hoditi v cerkev.

V nekaj letih so sanje postale resničnost. Frank je postal lastnik uspešnega gradbeno-mizarskega podjetja z ekipo zaposlenih.

Ko se je spomnil svoje želje, da bi bil zvest Bogu, se je vrnil v domačo vas, da bi se spravil s svojimi starejšimi polbrati in sklenil mir z ostalo družino. Ugotovil je, da so njegovi polbratje zgradili majhno adventistično cerkev z uporabo lokalnih gradbenih materialov. Maranatha ASI je donirala material za gradnjo večje enodnevnne cerkve, vendar je zgradba ostala nedokončana. Frank je priskočil na pomoč z načrtovanjem in gradnjo večje cerkve.

Ob gradnji hiše za Boga se je počutil dobro. Želel je storiti še več. Tako je pričel z misijonskim delom, ki je vključevalo popravila in gradnjo nedokončanih cerkvenih zgradb na 83 otokih Vanuatuja. Danes s svojim delom pomaga pri financiranju številnih cerkvenih projektov in je glavni starešina v vaški cerkvi Bora Bora na otoku Santo.

Frank pravi, da je našel namen in smisel življenja.

»Tako hvaležen sem Bogu, da me je povzdignil iz nekvalificiranega vaškega fanta v kvalificiranega trgovskega mizarja,« je rekel.

Del daru trinajste sobote bo pomagal družinam v Vanuatuju in po vsej Južnopacifiški diviziji ter svetu izvedeti več o Jezusu s pomočjo serije animiranih filmov, ki temeljijo na knjigah Pot h Kristusu, Jezusovo življenje, Veliki boj in drugih priljubljenih knjigah pisateljice Ellen White. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

17. december 2022

ŽENA, KI MOLI

Damatui, Vanuatu

Damatui in Steline sta imela precej nenavaden dogovor o obiskovanju bogoslužij.

Vsako soboto je Steline skupaj s tremi otroki obiskala adventistično cerkev na otoku Efate v južnopacifiški državi Vanuatu.

Vsako nedeljo pa je Damatui odšel v drugo otoško cerkev, kjer je služil kot starešina.

Mož in žena nikoli nista šla skupaj v cerkev. Doma se nikoli nista pogovarjala o veri. Kakršnakoli razprava o Svetem pismu je vedno povzročila težave.

Medtem ko je bil par zadovoljen z dogovorom, je Steline globoko v srcu gojila željo, da bi se Damatui pridružil adventistični cerkvi. Ko je cerkev organizirala poseben program, ga je vedno povabila, naj gre z njo in otroki. Vsak dan je iskreno molila, da bi Bog njenemu možu nekako pokazal resnico o soboti, ki jo je tudi sama našla v Svetem pismu.

Nekega dne je izvedela, da adventistična misija Vanuatu organizira seminar za zakonske pare, zato je povabila svojega moža, da bi se ji pridružil. Damatui se je udeležil seminarja in dogodek izkoristil za obnovitev svojih zakonskih zaobljub pred Bogom. Njun zakon se je po seminarju izboljšal in upanje je napolnilo Steline srce. Čutila je, da Bog vodi njenega moža korak za korakom.

Naslednje leto je misija Vanuatu organizirala konferenco za moške in lokalni cerkveni starešina je povabil Damatuija, naj se je udeleži. Damatui je sprva okleval, vendar je sprejel povabilo na tedenski dogodek v kampusu adventistične akademije Aore na drugem otoku. Starešina je kasneje ponovno obiskal družino in Damatuiju izročil letalsko karto za let na konferenco. Damatui je bil presenečen nad velikodušnim darilom.

Medtem ko je bil Damatui na konferenci za moške na otoku Santo, je njegova žena ostala doma z otroki in molila, naj se Bog dotakne srca njenega moža. Ko se je konferenca končala, se je Damatui vrnil domov, navdušenja nad konferenco za moške.

Ponovno je minilo nekaj časa in misija Vanuatu je organizirala misijonski program, ki naj bi ga predvajala nacionalna televizija in Hope Channel (kanal upanja). Stelinina cerkev je bila ena izmed krajev, kamor so si ljudje lahko prišli ogledat tritedenski program. Damatuija, ki je bil lastnik avtobusa, so najeli, da vozi ljudi v cerkev.

Prva dva tedna je vsak večer zvesto prevažal ljudi, vendar ni nikoli ostal, da bi prisluhnil programu. V zadnjem tednu pa se je odločil ostati in poslušati. Pridigar je izrekel poziv h krstu, ki je ganil Damatuijevo srce. Tisti večer se je odločil, da se bo krstil. Toda ko so ljudje na pridigarjev poziv odšli v sprednji del dvorane, je Damatui ostal na svojem sedišču. Kljub temu pa je v svojem srcu ostal odločen, da se bo krstil.

V petek popoldan je Damatui odšel k svojemu pastору in mu dal vedeti, da se želi pridružiti krščanski adventistični cerkvi.

Na sobotno jutro je bil Damatui krščen z množico drugih ljudi. Steline je bila morda najsrečnejša žena v množici udeležencev. Tudi njuni trije sinovi so bili presrečni.

Vodje Damatuijeve nekdanje cerkve niso bili zadovoljni. Poskušali so ga prepričati, naj se vrne, vendar jih je zavrnil. Rekel jim je, da je našel pravo Božjo cerkev.

Danes je Damatui pomočnik starešine v edini adventistični cerkvi v njegovi vasi Erakor. Majhna cerkvena skupnost hitro raste v upanje, da bo kmalu postala polnopravna cerkev.

»Ko se ozrem nazaj, se zavedam, da sem sprejel eno najboljših odločitev v svojem življenju ne samo zase, ampak tudi za mojo celotno družino,« je dejal Damatui.

Hvala za vaš dar trinajste sobote v tem četrtletju, ki bo družinam v Vanuatuju in po vsej Južnopacifiški diviziji ter po svetu pomagal izvedeti več o Jezusu s pomočjo serije animiranih filmov, ki temeljijo na knjigah Pot h Kristusu, Jezusovo življenje, Veliki boj in drugih priljubljenih knjigah Ellen White.

24. december 2022

V UJETNIŠTVU

Salote, Fidži

Bolečina je prerezala Saloteino srce, ko so poročila dosegla Fidži.

Daleč na Bližnjem vzhodu je 200 oboroženih skrajnežev prijelo 45 fidžijskih mirovnikov in jih držalo v ujetništvu na neznani lokaciji v Siriji.

Salotein 34-letni sin je nedavno zapustil dom zaradi vojaškega služenja pri mirovnikih enotah Združenih narodov na Bližnjem vzhodu.

Imena ugrabljenih fidžijskih mirovnikov niso bila takoj objavljena, zato se je Salote spraševala, ali je njen sin živ in zdrav. Besede iz Jer 29,11 so preplavile njene misli: »Vem za načrte, ki jih imam z vami, govori Gospod: načrte blaginje in ne nesreče, da vam dam prihodnost in upanje.« Salote se je spomnila, da je za sina molila, še preden je bil odposlan. Zagotovo je bil varen v Božjih rokah.

Naslednji dan je zazvonil telefon. Bila je Saloteina snaha. Objokana je potrdila, da je med 45 ujetniki tudi njen mož, Salotein sin. Bil je poveljnik mirovnik sil.

Salote je bila pripravljena na novice. »Ne skrbi,« je rekla. »Bog je dovolil, da se je to zgodilo in to je storil zaradi božanskega namena. Ti in jaz morava to sprejeti in moliti za Božjo pomoč pri izpustitvi 45 mož.«

Njene besede so okrepile njuno vero in pridružili sta se ostalim materam in ženam drugih ujetnikov v molitvi, postu in oklepanju Božjih obljub.

Ko je Salote molila in čakala na novice v tistem mračnem obdobju leta 2014, se je približala Bogu. Spoznala je, da kadar se prihodnost zdi temna, je tema lahko osvetljena ali celo odstranjena z notranjim mirom. Oklepala se je obljube, zapisane v Iz 26,3, ki pravi, da bo Bog ohranil v popolnem miru tiste, katerih misli so osredotočene nanj, ker zaupajo vanj. 4. vrstica nadaljuje: »Zaupajte v Gospoda vekomaj, kajti samo Gospod Bog je večna skala.«

Salote je prav tako našla stabilnost uma in moč, ko je sprejela resničnost, da bi njen sin lahko umrl. Oklepala se je še ene vrstice, in sicer iz Flp 4,6, ki pravi: »Nič ne skrbite, ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvijo in prošnjo, z zahvaljevanjem.«

To, da je bila realistična, jo je spomnilo na njeno preroško razumevanje časa, v katerem je živela: vedela je, da živi v času zadnjih dni zemeljske zgodovine, kakor je prerokovano v sanjah kralja Nebukadnezarja o kipu iz Daniela 2. Ta resničnost ji je dala moč in upanje.

Štirinajst dni po tem, ko so jih zajeli, so njenega sina in druge mirovnike osvobodili. Ko so se njihove hvaležne družine zahvaljevale Bogu, je Salote izvedela, da je Božja ljubezen prodrla v militantno taborišče. Njenemu sinu in njegovim možem je bilo prepovedano častiti Boga, vendar so se na tretji dan ujetništva odločili, da bodo vseeno pričeli moliti in se postiti. Medtem ko so ležali, so se držali za roke in tiho molili, eden po eden. Ko je en mož končal z molitvijo je močno stisnil roko naslednjega. V štirinajstih dneh so se ujetniki spoprijateljili z ugrabitelji do te mere, da so številni militanti ob slovesu jokali. Ujetniki so nepoškodovani odšli v svoj tabor.

V knjigi Jezusovo življenje Ellen White pravi: »Spoznati moramo njegovo milost tako, kakor so jo oznanjali sveti ljudje v starih časih. Toda najbolj učinkovito je pričevanje naše osebne izkušnje (str. 299).

To je Saloteina izkušnja. To je zgodba o Božji milosti. »Vsekakor je prisoten tam, kjer se izkazuje njegova ljubezen,« pravi. »Tudi v najtežji okoliščinah bo poskrbel za sredstva, s katerimi se bo širila njegova ljubezen in sporočilo odrešitve.«

Hvala, ker načrtujete radodaren dar trinajste sobote, ki bo na Fidžiju in v Južnopacifiški diviziji pomagal širiti upanje in zaupanje v Jezusa, ki ga ima tudi Salote.

31. december 2022

VPLIVEN JUICE BAR

13. sobota, Fidži

Plaža Wailoaloa je priljubljena turistična destinacija, znana po cenovno ugodnih namestitvah, restavracijah in predvsem barih ter nočnih lokalih v Nadiju na Fidžiju.

Ko je covid-19 prizadel Fidži, je veliko majhnih kavarn, lokalov s hitro prehrano in restavracij ob plaži zaprlo vrata, med njimi tudi Bamboo Resort.

Tri lokalne adventistične cerkve so zaznale priložnost in združile moči z Bamboo Resortom, da bi odprle bar s sokovi Mitu Wellness, ki bi ponudil programe dobrega počutja in zdravja, kot so brezplačni biometrični pregledi, vadbe, programe za izgubo teže in personalizirane načrte obrokov. Bar, katerega ime *bitu* v lokalnem jeziku pomeni »bambus«, je hitro postal popularen med domačini, ki so prihajali na zdrave osvežilne sokove.

Verniki so molili, da bi bar služil kot center vpliva, ki bi Fidžijce spodbudil k bolj celovitemu in naravnemu pristopu do svojega zdravja, saj se v regiji številni ljudje borijo z različnimi boleznimi, ki so posledica nezdravega življenjskega sloga, zlasti s sladkorno boleznijo. Bar, ki ga je podprla kampanja 10.000 prstov Južnopacifiške divizije, ki je bila med prejemnicami daru trinajste sobote leta 2019, si je prav tako prizadeval ozavestiti ljudi o bolj zdravih pijačah od alkohola.

Toda covid-19 je ponovno prizadel Fidži z drugim valom in oblasti so ukazale, da se mora Bamboo Resort zapreti skupaj z Juice barom. Dva tedna so stranke vsak dan klicale, da bi izvedele, kdaj in kje se bo Juice bar ponovno odprl. Kar se je zgodilo potem, je bilo nepričakovano.

Zakonski par, ki je upravljal sosednje letovišče Beach Escape Resort, je opazoval vsakodnevno množico ljudi, ki je prihajala v Bamboo Resort. Opazila sta, da je več ljudi obiskalo bar s sokovi, kakor pa bar z alkoholnimi pijačami. Prav tako sta opazila zmanjšanje nesreč, povezanih z alkoholom.

Par je stopil v stik z verniki in jim ponudil v uporabo svoj bar, v katerem sta stregla alkoholne pijače, in druge prostore, v katerih bi lahko nastal center dobrega počutja. Verniki so sprva zavrnilo ponudbo, saj niso želeli ponujati sadnih sokov poleg alkoholnih pijač, vendar so jim upravitelji pojasnili, da želijo s prodajo alkoholnih pijač popolnoma prenehati.

Iz bara so umaknili vse alkoholne pijače, barsko opremo pa so nadomestili z avtomati za sokove, mešalniki ter sadjem, zelenjavo in zelišči. Bitu Wellness Bar je ponovno zaživel.

Verniki so bili zelo začudeni nad čudovito potjo, po kateri jih je vodil Bog. Juice baru ni uspelo le imeti dobrega vpliva na redne obiskovalce Bamboo Resorta, ampak tudi na spremembo Beach Escape Resorta v center vpliva, ki skupnosti prinaša upanje in zdravljenje.

Hvala za vaš dar trinajste sobote leta 2019, ki je pomagal pri kampanji »10.000 prstov« Južnopacifiške divizije na Fidžiju in v drugih južnopacifiških državah. Hvala, ker načrtujete radodaren dar današnje trinajste sobote, s katerim boste podprli nove projekte za širjenje evangelija v Južnopacifiški diviziji in drugod.